

Bruksela, 14 czerwca 2016 r.
(OR. en)

10036/16

LIMITE

EF 175
ECOFIN 573
CODEC 856

Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2015/0270 (COD)

SPRAWOZDANIE

Od: Prezydencja

Do: Delegacje

Dotyczy: – Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 806/2014 w celu ustanowienia europejskiego systemu gwarantowania depozytów (pierwsze czytanie)
– Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Banku Centralnego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego oraz Komitetu Regionów „Droga do utworzenia unii bankowej”
= Sprawozdanie z postępu prac (aktualna sytuacja)

I. WPROWADZENIE

1. Wniosek Komisji dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 806/2014 w celu ustanowienia europejskiego systemu gwarantowania depozytów („EDIS”) został przekazany Radzie 24 listopada 2015 r.¹ Jednocześnie Komisja opublikowała komunikat pt. „Droga do utworzenia unii bankowej”². Pakiet został przedstawiony na posiedzeniu Rady 8 grudnia 2015 r.

¹ Dok. 14649/15.

² Dok. 14650/15.

2. Mając na uwadze znaczenie i złożony charakter kwestii poruszonych zarówno w powyższym wniosku, jak i w komunikacie, a także fakt, że podnoszone kwestie są ze sobą ściśle powiązane, państwa członkowskie uzgodniły, że prace Rady muszą zostać zorganizowane i skoordynowane na odpowiednim szczeblu. W związku z tym 13 stycznia 2016 r. Komitet Stałych Przedstawicieli uzgodnił ustanowienie w ramach Rady grupy roboczej *ad hoc* ds. wzmocnienia unii bankowej (zwanej dalej „AHWP”)³.
3. W trakcie prezydencji niderlandzkiej AHWP spotkała się dziewięciokrotnie (20 stycznia, 1 i 16 lutego, 1 i 16 marca, 5 i 29 kwietnia, 10 maja, 1 czerwca 2016 r.), a na posiedzeniach analizę wniosku w sprawie EDIS przeplatano dyskusjami na temat środków ograniczania ryzyka, w oparciu o wyżej wymieniony komunikat Komisji.
4. Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny i Europejski Bank Centralny wydały swoje opinie w sprawie wniosku EDIS, odpowiednio, 17 marca 2016 r.⁴ i 20 kwietnia 2016 r.⁵
5. Niniejsze sprawozdanie z postępu prac zostało sporządzone pod kierunkiem prezydencji na podstawie stanowisk wyrażanych przez delegacje na wspomnianych posiedzeniach oraz w odpowiedzi na kilka apeli o przekazanie uwag pisemnych. Sprawozdania nie można uznać za wiążące dla delegacji, jednakowoż oddaje ono w możliwie najlepszy sposób to, jak prezydencja ocenia najważniejsze wyniki dyskusji, z myślą o zapewnieniu pewnych wskazówek w kontekście dalszych prac.
6. Sprawozdanie z postępu prac podzielono na dwie części: sekcja II obejmuje uwagi ogólne i kwestie szczególne dotyczące wniosku w sprawie EDIS, zaś sekcja III obejmuje dyskusje na temat środków służących wzmocnieniu unii bankowej.

³ Dok. 5006/16.

⁴ Dok. 7332/16.

⁵ Dok. 8186/16.

II. WNIOSEK W SPRAWIE EDIS

1. UWAGI OGÓLNE

7. Znaczna liczba państw członkowskich uważa wdrożenie trzeciego filaru unii bankowej za priorytet i z zadowoleniem przyjęła wniosek. Niektóre z nich zaznaczyły, że treść przepisów i harmonogram ich wejścia w życie powinny być jeszcze ambitniejsze, i apelowały w szczególności o przyspieszenie procesu uwspólniania. Jednak niektóre państwa członkowskie wyraziły zdecydowany sprzeciw wobec wniosku i jego harmonogramu, negując konieczność i zasadność wniosku. Niektóre z tych państw członkowskich wskazały również, że w związku z tym nie są w stanie omawiać szczegółów wniosku. Kilka innych z kolei, pomimo ogólnego poparcia dla wniosku, zgłosiło obawy.
8. Poza kilkoma szczególnymi zagadnieniami główne fundamentalne kwestie poruszone podczas debaty nad wnioskiem były zasadniczo następujące:
- związek między dalszymi postępami w dziedzinie podziału ryzyka (w tym EDIS i ustanowienie wspólnego mechanizmu ochronnego dla jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji) oraz w dziedzinie szeregu środków służących ograniczaniu ryzyk w sektorze bankowym, które to środki bardziej szczegółowo opisano w części III niniejszego sprawozdania;
 - brak szczegółowej oceny skutków; kilka państw członkowskich było zdania, że taka ocena jest potrzebna, aby omówić konieczność, zasadność i ewentualną strukturę EDIS;
 - stosowność podstawy prawnej.

1.1. Brak szczegółowej oceny skutków

9. Większość państw członkowskich z dezaprobatą odnosi się do braku szczegółowej oceny skutków towarzyszącej wnioskowi w sprawie EDIS. Służby Komisji podkreśliły, że pełna ocena skutków, obejmująca m.in. obowiązkowe udzielanie pożyczek, została sporządzona w związku z dyrektywą 2014/49/UE w sprawie systemów gwarancji depozytów („DGSD”) w 2010 r.⁶ Ponadto służby te przedstawiły nieformalną analizę korzyści ekonomicznych wynikających z wniosku w sprawie EDIS, uzasadnienia dla poszczególnych etapów EDIS i korzyści w porównaniu z czysto krajowymi systemami gwarancji depozytów (DGS), oraz kosztów i korzyści wynikających z obowiązkowego udzielania pożyczek.
10. Według analizy przedstawionej przez służby Komisji struktura obowiązkowego udzielania pożyczek rodziłaby istotne wyzwania organizacyjne dla sieci DGS z uwagi na brak organu centralnego, w związku z czym w analizie tej stwierdzono, że organ centralny jest niezbędny, by zapewnić dobrze funkcjonujący system. Co więcej, wykorzystując dane dotyczące ubezpieczonych depozytów bankowych w państwach członkowskich, służby Komisji oceniły, w jaki sposób przejście z obecnego systemu na EDIS wpłynie na zmianę zdolności do wypłat. Służby Komisji stwierdziły, że gromadząc składki *ex ante* w jednolitym funduszu, byłby on w stanie absorbować poważniejsze wstrząsy niż mógłby to czynić jakikolwiek krajowy system gwarancji depozytów. W związku z tym EDIS zwiększyłby ochronę gwarancyjną depozytów dla banków, a tym samym zwiększył poziom zaufania deponentów we wszystkich uczestniczących państwach członkowskich, nie zmieniając ogólnego poziomu finansowania i kosztów dla banków. Niemniej analiza poszczególnych etapów pokazała, że dla niektórych krajów przez jakiś czas w okresie stopniowego wprowadzania czasami korzystniejsze mogłoby być utrzymanie w pełni krajowego DGS. Ponadto przedstawiona analiza wykazała, że największe korzyści mają zostać uzyskane na etapach koasekuracji i pełnego zabezpieczenia. Etap reasekuracji oferuje niewielkie bezpośrednie korzyści ekonomiczne.

⁶ Dok. SEC(2010) 834 final.

11. Kilka państw członkowskich doceniło ten wkład i poparło zamiar służb Komisji dotyczący prac nad ukierunkowanymi ocenami tematycznymi w ramach nadchodzących dyskusji na temat konkretnych przepisów. Kilka innych jednakże wyraziło poważne obawy zarówno w odniesieniu do podejścia, w tym jego podstawowych założeń, jak i dotychczas wyciągniętych wniosków. Te państwa członkowskie zaapelowały o to, by uzyskać jak największą jasność *ex ante* co do ogólnego wpływu (w tym ewentualnych skutków negatywnych) wniosku, również w porównaniu z możliwymi rozwiązaniami alternatywnymi wobec EDIS, w tym zmienionymi ustaleniami dotyczącymi zarządzania w zakresie systemu obowiązkowego udzielania pożyczek. W opinii niektórych z tych państw członkowskich procedura Komisji nie spełnia wymogów wynikających z protokołu w sprawie stosowania zasad pomocniczości ani wymogów w zakresie lepszego stanowienia prawa, w związku z czym państwa te zażądały pełnej oceny skutków.
12. Prezydencja jest zdania, że aby mieć wszechstronną i solidną podstawę w celu określenia stanowiska Rady odnośnie do wniosku w sprawie EDIS, służby Komisji powinny przeprowadzić dodatkowe analizy, z rozszerzeniem ich zakresu na inne kluczowe elementy wniosku, w szczególności włączając możliwe warianty alternatywne dla poszczególnych elementów. Państwa członkowskie wskazały w związku z tym kilka tematów do dalszej analizy w zakresie kształtu i skutków EDIS; w odniesieniu do tych tematów zwrócono się o dalsze wyjaśnienia ze strony Komisji. Komisja wyraziła gotowość do przedstawienia ukierunkowanych analiz dotyczących kwestii uznanych za istotne przez AHWP⁷.

1.2. Stosowność podstawy prawnej

13. Znaczna liczba państw członkowskich zgłosiła (poważne) obawy co do stosowności podstawy prawnej wniosku, czyli art. 114 TFUE, twierdząc w szczególności, że obowiązek nałożony na banki dotyczący opłacania składek na rzecz Europejskiego Funduszu Gwarantowania Depozytów („DIF”) naruszałby suwerenność budżetową państw członkowskich.

⁷ Zgodnie z notą prezydencji rozprawdzoną 4 marca 2016 r., zatytułowaną „Suggested topics for further analysis of the necessity and effects of EDIS” (*Proponowane tematy do dalszej analizy konieczności i skutków EDIS*).

14. Opinia Służby Prawnej Rady z 12 kwietnia 2016 r.⁸ odniosła się do kwestii tego, czy art. 114 TFUE stanowi stosowną podstawę prawną dla utworzenia zbioru jednolitych przepisów i scentralizowanej procedury decyzyjnej, a także utworzenia DIF i gromadzenia składek od instytucji objętych wnioskiem. Ta sama opinia zawierała również uwagi dotyczące ewentualnego korzystania z metody międzyrządowej.
15. Z racji rozbieżnych stanowisk państw członkowskich w odniesieniu do wariantu zakładającego stworzenie konferencji międzyrządowej na potrzeby zajmowania się finansowaniem DIF, prezydencja jest zdania, że – podobnie jak w przypadku negocjacji w sprawie jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (SRM) – należy przeanalizować możliwość wprowadzenia ustrukturyzowanej umowy międzyrządowej (IGA).

2. AKTUALNA SYTUACJA W ODNIESIENIU DO KWESTII SZCZEGÓŁOWYCH

16. Prezydencja niderlandzka rozpoczęła prace od omówienia szczegółowych elementów wniosku Komisji w celu wskazania sensytywnych zagadnień i tematów, które mogłyby być przedmiotem dalszych dyskusji. Na podstawie tych dyskusji oraz wskazówek przekazanych przez państwa członkowskie w sprawie sensytywnych kwestii, prezydencja niderlandzka kontynuowała prace za pomocą bardziej szczegółowej analizy niektórych elementów wniosku, poczynając od przepisów dotyczących „końcowego etapu” (tj. końcowego etapu pełnego uwspólnienia EDIS), nie zaś od etapów pośrednich (koasekuracji i reasekuracji). Prezydencja zakładała, że gdyby udało się nam zgodzić co do etapu końcowego i wszystkich kwestii horyzontalnych (zarządzania itp.), łatwiej byłoby uzgodnić etapy pośrednie.

⁸ Dok. 7862/16.

17. Na podstawie uwag otrzymanych od delegacji prezydencja wskazała kilka kluczowych tematów i konkretne warianty prowadzenia związanych z nimi prac w ramach AHWP. Kilka państw członkowskich wyraziło pogląd, że w braku oceny skutków lub dalszej gruntownej analizy żaden ze szczegółowych elementów wniosku w sprawie EDIS i ich potencjalne skutki nie mogą zostać gruntownie ocenione. W związku z tym tematy i warianty rozwiązań zostały omówione wstępnie.
18. Prezydencja niderlandzka sklasyfikowała kluczowe tematy w trzech głównych kategoriach:
- Przepisy, które zostały zmienione w dokumencie roboczym prezydencji, przesłanym członkom AHWP na posiedzenie 1 czerwca 2016 r., w następstwie pogłębionej dyskusji na temat wniosku Komisji.
 - Przepisy, co do których dalsze działania są wstępnie do przyjęcia dla znaczącej liczby państw członkowskich, choć nie dla wszystkich, ale które wymagają dalszego doprecyzowania redakcyjnego albo dalszej analizy niektórych szczegółowych elementów tekstu.
 - Przepisy, które wymagają bardziej fundamentalnej debaty na forum AHWP.
- Aktualny stan dyskusji w odniesieniu do każdej z tych kategorii przedstawiono poniżej.
19. Niezależnie od powyższej klasyfikacji prezydencja – na podstawie pisemnych uwag delegacji
- zaproponowała szereg dostosowań technicznych do wniosku Komisji w wyżej wymienionym dokumencie roboczym.

3. PRZEPISY ZMIENIONE PRZEZ PREZYDENCJĘ

3.1. Nieodwołalne zobowiązania płatnicze (art. 3)

20. Kilka państw członkowskich wskazało, że chciałyby, aby nieodwołalne zobowiązania płatnicze zostały uwzględnione jako środki finansowe, które instytucje przekazują na rzecz DIF w celu osiągnięcia jego poziomu docelowego. Wariant ten nie został umieszczony we wniosku Komisji, która wyraziła zastrzeżenia w odniesieniu do trudności operacyjnych, jakie wariant ten mógłby spowodować, jeśli chodzi o zapewnienie terminowego dostarczenia zabezpieczenia.
21. W ramach kompromisu prezydencja zaproponowała zmiany do art. 3 i 74b wniosku, aby uwzględnić nieodwołalne zobowiązania płatnicze w dostępnych środkach finansowych DIF, przy jednoczesnym przekazaniu Komisji uprawnień do dalszego określenia wymogów mających zastosowanie do tych zobowiązań i zapewnienia spójnego stosowania w ramach EDIS. Podejście to zyskało akceptację większości na forum AHWP.

3.2. Odstępstwo od ścieżki finansowania (art. 41j)

22. Chociaż wniosek Komisji przewiduje możliwość odstąpienia – na zasadzie tymczasowej – od ścieżki finansowania EDIS po zatwierdzeniu przez Komisję, kilka państw członkowskich zaapelowało o dalsze doprecyzowanie tych przepisów, zwłaszcza po to, by doprecyzować warunki i okoliczności przyznania odstępstwa.
23. Aby utrzymać zakres ochrony w ramach EDIS, prezydencja zaproponowała, by odstępstwo było automatyczne w przypadku, gdy wypłata wystąpiła nie więcej niż jeden rok przed terminem, w którym określony poziom finansowania powinien zostać osiągnięty, przy jednoczesnym zapewnieniu, by DGS ponownie spełniał wymogi w zakresie ścieżki finansowania nie później niż dwa lata po tym terminie. Kompetencje Komisji do zatwierdzenia dłuższego okresu odstępstwa z określonych należyście uzasadnionych powodów pozostały bez zmian, aby umożliwić – oprócz automatycznego odstępstwa – korzystanie z rozwiązań dostosowanych do potrzeb.

24. Podejście prezydencji zostało wstępnie zaakceptowane przez niektóre państwa członkowskie, natomiast inne wyraziły pogląd, zgodnie z którym ścieżka finansowania zależy od ogólnej struktury EDIS, w związku z czym nie może być przedmiotem odrębnych dyskusji. Temat ten wymaga dalszego doprecyzowania.

3.3. Mechanizm odwoławczy (art. 85)

25. Rozporządzenie SRM ustanawia komisję odwoławczą i otwiera możliwość odwoływania się od niektórych decyzji Jednolitej Rady w ramach SRM. Niemniej jednak niektóre państwa członkowskie zaapelowały o poszerzenie zakresu mechanizmu odwoławczego, tak by obejmował on też decyzje związane z EDIS, które mogłyby być przedmiotem odwołania zgodnie z tym, co zostałyby przewidziane w art. 85.
26. Na tej podstawie prezydencja przedstawiła zmianę precyzującą, że niektóre przepisy mogłyby być przedmiotem odwołania; byłyby to mianowicie decyzje dotyczące: wykluczenia (art. 41i), określenia kwoty finansowania (art. 41m), zwrotu środków finansowych oraz określenia nadwyżki strat (art. 41o), monitorowania postępowania w związku z niewypłacalnością (art. 41q), składek *ex ante* (art. 74c) oraz składek *ex post* (art. 74d).
27. Niektóre państwa członkowskie zaakceptowały proponowane zmiany, podczas gdy inne wskazały na konieczność dalszej analizy prawnej i technicznej.

4. PRZEPISY WYMAGAJĄCE DALESZEGO DOPRECYZOWANIA/WYJAŚNIENIA

4.1. Zakres EDIS (art. 1 i 2)

28. Jeden z istotnych tematów wniosku legislacyjnego dotyczy zakresu EDIS. Państwa członkowskie wskazały, że zakres ten powinien być klarowniej określony, zwłaszcza w odniesieniu do oddziałów z państw trzecich, jak również niektórych podmiotów innych niż instytucje kredytowe (tj. podmiotów, które obecnie są wyłączone z zakresu CRD IV (art. 2 ust. 5), a tym samym z zakresu jednolitego mechanizmu nadzorczego), które mogą być objęte uczestniczącymi DGS.

4.1.1. Oddziały z państw trzecich

29. W ramach DGSD kwestię oddziałów z państw trzecich rozwiązano za pomocą wariantu dotyczącego państw członkowskich: co prawda test równoważności jest obowiązkowy, to jednak państwa członkowskie mogą zobligować oddział z państwa trzeciego do przystąpienia do krajowego DGS wyłącznie wtedy, gdy systemu ochrony w danym państwie trzecim nie uznaje się za równoważny.
30. Aby zapewnić sprawnie działający system w ramach EDIS, prezydencja zaproponowała przyznanie Komisji kompetencji do przeprowadzania obowiązkowych kontroli równoważności. Na tej podstawie właściwe władze podejmowałyby decyzje o konieczności nałożenia na oddział z państwa trzeciego wymogu przystąpienia do krajowego DGS. Taka procedura zapewniłaby bardziej jednolite stosowanie przez państwa członkowskie możliwości nakładania na oddziały z państw trzecich wymogu przystąpienia do DGS. Oddziały z państw trzecich, które musiałyby przystąpić do krajowego DGS, mogłyby wówczas być objęte EDIS.

31. Niemniej jednak takie rozwiązanie nie zapewniłoby właściwego dostosowania zakresu EDIS do zakresu jednolitego mechanizmu nadzorczego (SSM), gdyż oddziały z państw trzecich są nadzorowane przez swoje krajowe organy nadzoru. W związku z tym kwestia ta wymaga dalszej dyskusji.

4.1.2 Podmioty inne niż instytucje kredytowe objęte uczestniczącymi DGS

32. Brak dostosowania zakresu EDIS do zakresu SSM/CRR jest poważnym problemem również dlatego, że odnosi się on do podmiotów innych niż instytucje kredytowe, takich jak unie kredytowe, które mogłyby zostać objęte uczestniczącymi DGS. Niektóre państwa członkowskie wyraziły poważne obawy w związku z faktem, że deponenci podmiotów, które nie stosują aktualnych przepisów CRR/CRD (ale podlegają za to systemowi krajowemu, a w kilku państwach członkowskich przepisom opartym na CRR/CRD), nie byłiby wówczas chronieni przez system europejski. Kilka państw członkowskich wyraziło jednakże obawy, gdyż unie kredytowe nie zawsze podlegają regulacjom i nadzorowi na mocy CRR/CRD oraz jednolitego mechanizmu nadzorczego. Te państwa członkowskie uznają pełne dostosowanie zakresów za pożądane. Niemniej państwa członkowskie wykazały się otwartością, jeśli chodzi o przeanalizowanie kwestii włączenia tych podmiotów do zakresu EDIS, z wykorzystaniem rozwiązania w kontekście proporcjonalnych przepisów, które miałyby być zastosowane do tego zbioru podmiotów w ramach zbliżającego się przeglądu CRR/CRD. AHWP powinna powrócić do tej kwestii, gdy tylko sytuacja w sprawie przeglądu CRR/CRD będzie bardziej klarowna.

4.2. Wykluczenie i grzywny (art. 41i, 41j, 41l, 41m, 50a)

33. Wniosek Komisji wprowadza kilka zabezpieczeń służących zapobieganiu pokusie nadużycia, w szczególności niewłaściwemu lub nieuzasadnionemu dostępowi uczestniczących DGS do środków EDIS.

34. Jednakże pomimo tego, że państwa członkowskie zasadniczo dostrzegły potrzebę posiadania zabezpieczeń, wiele z tych państw wyraziło też pewne obawy co do proponowanej procedury. Po pierwsze, zakwestionowano zgodność odnośnej procedury z prawem. Wskazano także, iż wykluczenie mogłoby mieć negatywny wpływ na stabilność finansową. Kilka państw członkowskich jest zdania, że należy doprecyzować warunki dotyczące wykluczenia i grzywien, a także, że wykluczenie mogłoby być karą nieproporcjonalną. W szczególności niektóre państwa członkowskie zaapelowały o możliwość stosowania innych (administracyjnych) sankcji przed skorzystaniem z wykluczenia oraz o możliwość stosowania okresu przewidzianego na działania naprawcze.
35. W ramach dalszych prac prezydencja zaproponowała ustanowienie systemu zróżnicowanego stopniowania interwencji w odniesieniu do przestrzegania przepisów DGSD i EDIS, w którym to systemie ochrona deponentów jest najważniejszym celem, a wykluczenie byłoby możliwe jedynie na końcowym etapie. Główną ideą leżącą u podstaw takiego systemu jest to, że nawet w przypadku nieprzestrzegania przepisów przez jeden z DGS, finansowanie powinno zostać udostępnione, ale jedynie w formie pożyczki, z zastrzeżeniem spełnienia określonych warunków. Ponadto DGS podlegałyby stałemu monitorowaniu przez Komisję i Jednolitą Radę, co obejmowałoby regularne oceny DGS w zakresie ich zdolności do wypełniania kluczowych obowiązków, które zostaną zdefiniowane w samym wniosku EDIS. Interakcja pomiędzy przepisami dotyczącymi wykluczenia a ścieżką finansowania została dodatkowo doprecyzowana w art. 41j.
36. W ramach systemu zróżnicowanego stopniowania interwencji, gdyby DGS nie wypełniał swoich kluczowych obowiązków, Jednolita Rada i Komisja dysponowałyby kilkoma opcjami: najpierw Jednolita Rada wyda zalecenie zawierające działania naprawcze. Następnie, Komisja może „polecić” danemu DGS, by zapewnił wypełnianie obowiązków w terminie 3 miesięcy lub przekształcić finansowanie EDIS w pożyczkę w razie wypłaty *ex post*. Ponadto w przypadku trwałego niewypełniania obowiązków i nieszczerej współpracy, DGS mógłby zostać wykluczony z EDIS. Wykluczenie nie musi być jednakże ostateczne. DGS powinien, co do zasady, mieć możliwość (ponownego) kwalifikowania się do objęcia przez EDIS, gdy spełni wszystkie wymogi. Dla tego procesu będą musiały zostać opracowane kryteria.

37. W odpowiedzi na prośbę kilku państw członkowskich dotyczącą większego zróżnicowania systemu stopniowania interwencji, przeprowadzono wstępną ocenę możliwości zastosowania grzywien; w ocenie tej stwierdzono, że z prawnego punktu widzenia nie jest to wykonalne. Ponadto niektóre państwa członkowskie wyraziły obawy dotyczące monitorowania przez Komisję, z uwagi na to, że kompetencje do nadzorowania DGS mają państwa członkowskie.

4.3. Opcje i swobody w obrębie DGSD

38. Kolejną kwestią, którą zajęła się AHWP, jest to, czy 41 opcji i swobód zapisanych w DGSD – dotyczących np. poziomu docelowego funduszu, obliczania składek, oraz określonych rodzajów kwalifikujących się depozytów – należy stosować w ten sam sposób (lub przynajmniej dodatkowo doprecyzować) w kontekście wniosku w sprawie EDIS.
39. Z prawnego punktu widzenia harmonizację opcji i swobód związanych z uczestniczącym DGS można by osiągnąć na dwa sposoby: (i) poprzez zmodyfikowanie DGSD w drodze odrębnego aktu ustawodawczego; lub (ii) poprzez dodatkowe doprecyzowanie niektórych opcji i swobód zawartych w DGSD wyłącznie na potrzeby EDIS, w kontekście unii bankowej, z wykorzystaniem precedensu SRM w związku z BRRD. Należy zauważyć jednak, że zastosowanie tego drugiego podejścia napotyka ograniczenia prawne, mianowicie w odniesieniu do zakresu i przynależności systemów DGS.
40. Wyniki sondażu przeprowadzonego przez prezydencję wskazały, że zdaniem państw członkowskich harmonizacja na poziomie unii bankowej jest dopuszczalna i istotna, zwłaszcza w zakresie głównych elementów EDIS, takich jak przewidziane procedura wypłaty i zakres gwarancji w ramach EDIS.

41. Ponadto pojawiły się rozbieżne opinie co do zalet harmonizacji na szczeblu UE–28. Niektóre państwa członkowskie, zwłaszcza te, których walutą nie jest euro, podkreślały, że opcje i swobody zostały ujęte w DGSD w celu uwzględnienia specyfiki poszczególnych krajów i że w związku z tym powinny być nadal dostępne.
42. Prezydencja stwierdziła, że oprócz opcji i swobód, które znalazły się już we wniosku Komisji (w sprawie składek i dostępnych środków, a także w sprawie stopniowego wprowadzania), można by sprecyzować pewne dodatkowe opcje i swobody (w sprawie zakresu gwarancji w ramach EDIS i procedury wypłat) dla uczestniczących państw członkowskich z wykorzystaniem tekstu EDIS i w odniesieniu do funduszu EDIS.
43. Prezydencja zaproponowała następnie metodę, która określa związek między EDIS a uczestniczącymi DGS, zwłaszcza pod kątem przepływów finansowych, bez wywierania bezpośredniego wpływu na opcje i swobody uczestniczących DGS, które nadal byłyby uprawnione do podejmowania środków krajowych (np. rozszerzenia ochrony tymczasowo wysokich sald), o ile byłyby one finansowane wyłącznie ze środków krajowych niezwiązanych z EDIS.
44. Wiele państw członkowskich wyraziło gotowość dalszego opracowywania rozwiązania przedstawionego przez prezydencję, choć niektóre obawiały się, że taki dwupoziomowy system może spowodować dodatkową zawilgość systemu i nierówne warunki działania pod względem ochrony deponentów i neutralności kosztowej.
45. W tym kontekście prezydencja proponuje kontynuowanie prac na podstawie przedstawionego podejścia, które można by zastosować do szeregu opcji i swobód, przy jednoczesnym odrębnym uwzględnieniu opcji i swobód związanych z zakresem i przynależnością, a także tych związanych ze „środkami alternatywnymi” w kontekście postępowań w związku z niewypłacalnością podejmowanymi przez uczestniczące DGS, zgodnie z art. 11 ust. 6 DGSD. W odniesieniu do tych środków alternatywnych dalsze działania mogłyby polegać na zezwoleniu na transfer portfela depozytów wyłącznie w odniesieniu do depozytów gwarantowanych, co zaproponował także EBC w opinii EBC w sprawie wniosku.

4.4. Zakres gwarancji i kwalifikowalność depozytów do celów EDIS (art. 41c, 41g)

46. Chociaż kwestia poziomu gwarancji w ramach EDIS jest jedną z zasadniczych kwestii do dalszych dyskusji w ramach ogólnej struktury EDIS (zob. część 3 poniżej), prezydencja przedstawiła propozycję dotyczącą tego, w jaki sposób przepisy DGSD dotyczące zakresu gwarancji powinny mieć zastosowanie do funduszu europejskiego, zgodnie z ogólnymi zasadami uzgodnionymi na potrzeby harmonizacji opcji i swobód DGSD do celów EDIS (jak opisano w pkt 2.3 powyżej).
47. W szczególności prezydencja zaproponowała doprecyzowanie: (i) poziomu gwarancji/ubezpieczenia w ramach EDIS w odniesieniu do uczestniczących DGS (do łącznej kwoty depozytów każdego deponenta równej 100 000 EUR), (ii) traktowania uprawnienia co najmniej dwóch osób do depozytu przedsiębiorstwa, oraz (iii) ochrony tymczasowo wysokich sald.
48. Podczas gdy większość delegacji zaakceptowała zaproponowane przez prezydencję podejście w sprawie dwóch pierwszych kwestii, to kwestia tymczasowo wysokich sald wymaga dalszej analizy. Propozycja ustalenia kwoty na poziomie 500 000 EUR nie uzyskała bowiem pełnego poparcia. Kilka państw członkowskich zaznaczyło, że kwota ta lepiej odzwierciedla poziom życia w ich krajach. W rezultacie niektóre państwa członkowskie, które wprowadziły wyższe kwoty na poziomie krajowym, obawiają się, że propozycja prezydencji miałaby negatywny wpływ na ochronę ich deponentów, inne zaś obawiają się, że proponowany poziom gwarancji jest zbyt wysoki.
49. Ponadto wiele państw członkowskich stwierdziło, że swoboda krajowa przejawia się nie tylko w różnicach w poziomie gwarancji lub okresie gwarancji. Równie ważny jest fakt, że przepisy odnoszą się do prawa krajowego w zakresie konkretnych sytuacji, które mają być objęte gwarancją, co jest regulowane w bardzo różnych dziedzinach ustawodawstwa krajowego (np. w przepisach socjalnych, prawie cywilnym, prawie pracy), a w związku z tym trudne do ujednolicenia. Prezydencja stwierdziła, że potrzebne są dalsze dyskusje. O ile poziom gwarancji ustalony według uśrednionych kwot mógłby być uzasadniony, to alternatywnym rozwiązaniem mogłoby być zharmonizowanie jedynie minimalnej kwoty pokrycia strat tymczasowo wysokich sald w ramach EDIS (a tym samym umożliwienie państwom członkowskim finansowania ewentualnych kwot uzupełniających z wykorzystaniem środków finansowych dostępnych na szczeblu krajowym).

4.5. Składki (art. 74c, 74d)

50. Znaczna liczba państw członkowskich poprosiła o włączenie metody służącej obliczaniu składek wpłacanych przez banki do tekstu aktu podstawowego, a nie do aktu delegowanego, jak zaproponowano w tekście Komisji. Wstępna dyskusja pokazała, że państwom członkowskim zasadniczo nie odpowiada proces wypłaty rekompensat dla banków ze środków finansowych już wpłaconych do krajowych DGS, i że opowiadałyby się za bezpośrednim transferem z dostępnych środków w krajowym DGS na rzecz DIF. Ponadto wstępne dyskusje pokazały, że niezbędne są dalsze prace nad metodą obliczania składek opartą na ocenie ryzyka. Przede wszystkim konieczne są dalsze dyskusje, które pozwolą zrozumieć wpływ tej metody na poszczególne banki i państwa członkowskie. Aby umożliwić bardziej zasadniczą dyskusję (zob. poniżej), prezydencja zwróciła się zatem do Komisji o przedstawienie bardziej szczegółowych informacji na temat proponowanej metody, jak również konsekwencji finansowych.

4.6. Zarządzanie i proces decyzyjny w ramach EDIS (art. 43–59)

51. Nowa struktura zarządzania Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji w ramach EDIS (uczestnicy, procedury dotyczące głosowania, zadania Jednolitej Rady) została ogólnie przyjęta z zadowoleniem przez państwa członkowskie, choć niektóre z nich wyraziły obawy dotyczące poszczególnych aspektów przepisów w zakresie zarządzania. Inne państwa członkowskie stwierdziły, że proces zarządzania można ocenić jedynie wtedy, gdy ostateczna struktura EDIS będzie klarowna. Niektóre państwa członkowskie podniosły ogólną kwestię konfliktu interesów w ramach Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji.
52. W szczególności omawiano kwestię progu, po przekroczeniu którego Jednolita Rada podejmuje decyzje na sesji plenarnej (próg ten ustalono we wniosku Komisji na poziomie 25 % wykorzystania DIF); dyskusje pokazały, że niektóre państwa członkowskie uważają próg za zbyt wysoki, inne postrzegają go jako zbędny.

53. Zasady głosowania również wzbudziły dyskusje: niektóre państwa członkowskie opowiadają się za takimi przepisami jakie zostały przyjęte w rozporządzeniu SRM, inne sprzeciwiają się wymogowi, zgodnie z którym – po osiągnięciu poziomu docelowego – decyzje powinny być podejmowane przy poparciu członków reprezentujących co najmniej 30 % wysokości składek.
54. W ujęciu ogólnym pierwotny wniosek Komisji był dobrym rozwiązaniem, jeśli chodzi o wszystkie przepisy dotyczące zarządzania, ale przydatna byłaby dyskusja nad poszczególnymi artykułami.

5. PRZEPISY WYMAGAJĄCE ZASADNICZEJ DYSKUSJI

55. Kilka kluczowych zagadnień we wniosku EDIS nie zostało jeszcze szczegółowo omówionych. Z uwagi na fundamentalne różnice stanowisk prezentowanych przez państwa członkowskie odnośnie do tych kwestii, prezydencja uznała, że nie byłaby w stanie przedstawić żadnej konkretnej propozycji co do dalszych działań, zanim AHWP nie przeprowadzi gruntownej wymiany poglądów na każdy z tych tematów.
56. Tematy, które wskazano jako wymagające dalszej zasadniczej dyskusji, a także najważniejsze obszary budzące obawy państw członkowskich obejmują:
- przystąpienie państw członkowskich do EDIS i wyjście z EDIS oraz warunki takiego przystąpienia i wyjścia;
 - tempo i proces uwspólniania, w tym gromadzenie krajowych i wspólnych środków;
 - monitorowanie postępowania związanego z niewypłacalnością oraz wykonywanie związanych z nim praw;
 - obliczanie składek ex ante i określenie metody obliczania składek opartych na ocenie ryzyka;
 - wykorzystanie wspólnych środków finansowych na środki alternatywne i interakcja z zasadą neutralności kosztowej dla uczestniczących DGS.

III. ŚRODKI SŁUŻĄCE WZMOCNIENIU UNII BANKOWEJ

1. AKTUALNE OSIĄGNIĘCIA

57. W trakcie dyskusji na forum AHWP państwa członkowskie przypomniały, że wiele środków już zostało w niespotykanym tempie przyjętych i wdrożonych. Środki te obejmują dwa ważne filary unii bankowej, które zostały już ustanowione.
58. Pierwszy filar rozpoczął się w następstwie **wszechstronnej oceny** – obejmującej ocenę jakości aktywów i test warunków skrajnych – wszystkich istotnych instytucji kredytowych unii bankowej, czego wynikiem była zwiększona przejrzystość, zaufanie i znaczące dostosowania kapitałowe dokonywane przez te instytucje kredytowe. Jednolity mechanizm nadzorczy (**SSM**) został uruchomiony w listopadzie 2014 r. i już teraz realizuje swój cel w postaci osiągnięcia silnego, niezależnego i jednolitego nadzoru ostrożnościowego w ramach unii bankowej. Przykładowo, podjęto ważne kroki w kierunku zharmonizowanego i bezstronnego nadzoru poprzez przeprowadzenie **procesu przeglądu i oceny nadzorczej (SREP)** według wspólnej metody w odniesieniu do bezpośrednio nadzorowanych podmiotów, zapewniając spójność, unikając zwłoki w podejmowaniu decyzji nadzorczych i uwzględniając specyfikę instytucji.

59. Drugi filar, jednolity mechanizm restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (SRM) dysponuje uprawnieniami w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i uzyskał pełną gotowość do działania w styczniu 2016 r., kiedy pierwsze składki zostały przekazane na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (SRF) w następstwie ratyfikacji umowy międzyrządowej przez wszystkie państwa członkowskie uczestniczące w unii bankowej. Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB) zapewnia na różne sposoby spójność podejścia do działań w zakresie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (zarówno planowania, jak i przygotowywania programów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji). Po pierwsze, zajęła się – we współpracy z krajowymi organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji – przygotowaniem dwóch podręczników dotyczących, odpowiednio, planowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zarządzania w sytuacji kryzysowej. Po drugie, zdefiniowała wspólne stanowisko w sprawie stosownych kwestii politycznych związanych z restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją (np. określenia minimalnych wymogów w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych) poprzez dyskusje w komisjach i na sesjach plenarnych. Po trzecie, koordynuje działania wewnętrznych zespołów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które zajmują się działaniami związanymi z planowaniem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, z wykorzystaniem wiedzy fachowej Jednolitej Rady i krajowych organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Jednolita Rada jest na bardzo zaawansowanym etapie realizacji celu w postaci dysponowania – do końca 2016 r. – planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dla najważniejszych banków w unii bankowej. Jednolita Rada promuje też spójność działań w zakresie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji prowadzonych przez krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji względem bezpośrednio im podlegających mniej istotnych instytucji, głównie poprzez ocenę projektów decyzji w sprawie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (np. planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji), które krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji są zobligowane notyfikować Jednolitej Radzie.
60. Jeżeli chodzi o SRF, 8 grudnia 2015 r. uczestniczące państwa członkowskie uzgodniły z Jednolitą Radą zharmonizowaną **umowę pożyczki**, w celu zapewnienia krajowych linii kredytowych na rzecz SRB, aby wspierać krajowe pule w ramach SRF w przypadku ewentualnych niedoborów środków finansowych w danej puli w następstwie przypadków restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków w danym państwie członkowskim.

61. Ponadto w grudniu 2013 r. Rada przyjęła oświadczenie w sprawie **mechanizmu ochronnego SRM**, wskazując, że wspólny mechanizm ochronny zostanie opracowany w okresie przejściowym i będzie w pełni gotowy do działania najpóźniej przed końcem okresu przejściowego (tj. przed 1 stycznia 2024 r.) oraz że postępy będą przedmiotem przeglądu wkrótce po wejściu SRF w życie. Rada raz jeszcze wyraziła swoje zobowiązania w grudniu 2015 r., określając również, że wspólny mechanizm ochronny będzie neutralny budżetowo w średnim terminie i zapewni równoważne traktowanie we wszystkich uczestniczących państwach członkowskich, a jednocześnie nie będzie generował żadnych kosztów dla państw członkowskich nieuczestniczących w unii bankowej.
62. Ponadto w ramach wzmocnienia dwóch wyżej wymienionych filarów niemal wszystkie państwa członkowskie uczestniczące w unii bankowej **dokonały transpozycji i wdrożenia** do prawa krajowego wszystkich odnośnych przepisów prawnych składających się na **jednolity zbiór przepisów**, zapewniając w ten sposób spójniejszą regulację i wysokiej jakości nadzór w całej UE poprzez:
- a) Bardziej rygorystyczne wymogi ostrożnościowe dla banków wprowadzone na mocy **CRDIV/CRR**. Zwiększyło to zdolności banków do amortyzowania niekorzystnych wstrząsów gospodarczych i finansowych poprzez poprawę jakości i zwiększenie ilości kapitału, rozszerzenie pokrycia ryzyka oraz poprawę zarządzania i zwiększenie przejrzystości.
 - b) Na mocy **dyrektywy w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków (BRRD)** ustanowiono nowe ramy naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków. Ramy te mają na celu utrzymanie w ryzach stabilności finansowej i ochronę podatników poprzez stosowanie nowych przepisów dotyczących umorzenia lub konwersji długu, które minimalizują wykorzystanie środków publicznych, w przypadku gdy banki są na progu upadłości lub są zagrożone upadłością, oraz poprzez zarządzanie kryzysami bankowymi w bardziej terminowy i uporządkowany sposób.
 - c) Funkcjonowanie **krajowych systemów gwarantowania depozytów (DGS)** zostało wzmocnione dyrektywą w sprawie systemów gwarancji depozytów (DGSD), która harmonizuje zabezpieczanie depozytów, wzmacnia i harmonizuje mechanizmy finansowania i zapewnia szybką procedurę wypłat.

2. POZOSTAŁE WYZWANIA

63. Państwa członkowskie przypomniały, że unia bankowa została ustanowiona przede wszystkim w odpowiedzi na kryzys finansowy i kryzys zadłużeniowy, w szczególności w strefie euro. Kryzys był w dużej mierze spowodowany niekorzystnymi pętlami sprzężenia zwrotnego między bankami a ich odnośnymi państwami; przerwanie błędnego koła powiązań między bankami a ich odnośnymi państwami stało się zatem jednym z kluczowych celów unii bankowej.
64. Powyższe osiągnięcia, a także środki EBC i środki krajowe w znaczącym stopniu przyczyniły się do odwrócenia fragmentacji rynków finansowych, złagodzenia pokusy nadużycia i ograniczenia ryzyka zaangażowania sektora publicznego.
65. Państwa członkowskie przyznały, że aktualne osiągnięcia są bezprecedensowe, a ustanowienie unii bankowej jest na zaawansowanym etapie w wielu dziedzinach zarówno pod względem ograniczania ryzyka, jak i podziału ryzyka, jednocześnie zgodziły się jednak co do tego, że ogólna struktura i odporność unii bankowej mogłyby zostać jeszcze wzmocnione poprzez inkluzywny i wszechstronny proces dalszego ograniczania ryzyka i dalszego podziału ryzyka. W trakcie dyskusji na forum AHWP różne państwa członkowskie poruszyły kwestię kilku pozostałych **wyzwań (kolejność przypadkowa)**:
- a) Kilka państw członkowskich uznało, że w aktualnej sytuacji krajowe DGS są wciąż **podatne** na duże **wstrząsy lokalne** i szersze systemowe efekty domina. Sytuacja ta osłabiałaby spójność ochrony depozytów oraz mogłaby przyczynić się do braku zaufania deponentów do bezpieczeństwa depozytów bankowych. Kilka państw członkowskich wezwało w związku z tym do szybkich postępów w sprawie EDIS.

- b) Kilka państw członkowskich wskazało, że przejście od ratowania banków do **umorzenia lub konwersji długu** oraz minimalizację wykorzystania środków publicznych trzeba zapewnić w drodze skutecznego wdrożenia i stosowania przepisów dotyczących umorzenia lub konwersji długu oraz poprzez zapewnienie dostępności zasobów wystarczających na przeprowadzenie tego działania. W tym kontekście niektóre państwa członkowskie podkreśliły, jak ważne jest jednolite podejście i wniosek ustawodawczy dotyczący przepisów w sprawie hierarchii i podporządkowania wierzycieli w celu usprawnienia umorzenia lub konwersji długu i ograniczenia prawnych ryzyk dotyczących zasady niepogarszania sytuacji wierzycieli.
- c) Niektóre państwa członkowskie uznały, że pozostałe różnice w ustawodawstwie i wdrażaniu krajowym mogą stwarzać **nierówne warunki działania**. Zdaniem kilku państw członkowskich istnieje też potencjalne ryzyko, że niektóre **środki/kanały polityki krajowej** mogłyby mieć znaczący **wpływ** na odnośne bilanse banków, podczas gdy potencjalne koszty ponoszone są przez wszystkie państwa członkowskie unii bankowej.
- d) Banki UE w dalszym ciągu są w znacznym stopniu podatne na ekspozycję względem swoich państw. Podczas gdy kilka państw członkowskich dobitnie apelowało o ostrożność, niektóre państwa członkowskie podkreślały potrzebę dokonania przeglądu dotyczącego regulacyjnego traktowania **zaangażowania w dług państwowy**.
- e) Niektóre państwa członkowskie już przypomniały, że rozporządzenie SSM i SRM, a także deklaracja dublińska uznają, że **ustalenia dotyczące zarządzania** jednolitym mechanizmem nadzorczym i jednolitym mechanizmem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zapewniają możliwości uproszczenia, z zastrzeżeniem zmian w prawie pierwotnym, jednak kilka innych państw członkowskich wskazało, że SSM i SRM zostały ustanowione niedawno, w związku z czym mogą wymagać więcej czasu, aby w pełni się ugruntować.

- f) Kilka państw członkowskich uznało, że już uzgodniony szeroki wachlarz środków ostrożnościowych i środków z zakresu zarządzania w sytuacji kryzysu nie może całkowicie wyeliminować ryzyka, iż w sytuacjach wyjątkowych i w ostateczności środki publiczne – pozostając budżetowo neutralne w średnim terminie – mogą być tymczasowo niezbędne w celu zwiększenia zdolności kredytowej SRF. Co prawda uzgodniono, że SRF powinien dysponować **wspólnym mechanizmem ochronnym**, który byłby dostępny w ostateczności najpóźniej przed końcem okresu przejściowego, jednak prace w tej kwestii jeszcze się nie rozpoczęły. Kilka państw członkowskich zauważyło również, że 11 państw członkowskich jeszcze nie podpisało umowy pożyczki z SRB. Zgodnie z oświadczeniem Rady Ecofin z 8 grudnia 2015 r. dotyczącym ustanowienia do 1 stycznia 2016 r. mechanizmu finansowania pomostowego, oczekuje się, że te państwa członkowskie szybko podpiszą umowę pożyczki. Kilka innych państw członkowskich zauważyło jednak, że z uwagi na to, iż wielkość pul krajowych będzie się zmniejszać wraz ze stopniowym uwspólnianiem składek, z czasem zmniejszać się będzie także udział tych linii kredytowych we wspieraniu całkowitego SRF. W związku z tym wspomniane państwa członkowskie zwróciły się o jak najszybsze rozpoczęcie dyskusji nad szczegółami operacyjnymi wspólnego mechanizmu ochronnego.
- g) Kilka państw członkowskich zaznaczyło, że pozostaje jeszcze szereg już uzgodnionych **reform** wynikających z regulacji **Bazylea** (tj. w dziedzinie wskaźnika dźwigni i wskaźnika stabilnego finansowania netto), które trzeba by wdrożyć w UE w celu dalszego wzmocnienia stabilności finansowej.

3. ŚRODKI SŁUŻĄCE WZMOCNIENIU UNII BANKOWEJ

66. W celu rozwiązania nierozstrzygniętych problemów wymienionych powyżej i w oparciu o komunikat Komisji, państwa członkowskie przedstawiły szereg środków ograniczających ryzyko i podziału ryzyka, które uznaje się za istotne w celu wzmocnienia unii bankowej, a także rozwoju jednolitego rynku usług finansowych.

67. Bez uszczerbku dla dalszych dyskusji na temat istotności, priorytetowego traktowania, przydatności i szczegółów technicznych każdego środka, można by na tym etapie wprowadzić rozróżnienie w oparciu o względy proceduralne; niektóre środki mogłyby zostać uwzględnione w bieżących pracach prowadzonych przez różne instytucje/organy (4.1) lub mają zostać uwzględnione w przyszłych pracach Komisji (4.2), natomiast inne środki będą wciąż wymagać dalszych prac w Radzie lub wskazówek ze strony Rady (4.3).

3.1 Bieżące prace

68. Aktualnie kilka instytucji i organów pracuje nad środkami, które uznaje się za istotne w kontekście unii bankowej, a z których część ma również znaczenie dla UE–28. W tym względzie AHWP przyjęła do wiadomości następujące bieżące działania na szczeblu unii bankowej, UE–28 i na szczeblu międzynarodowym.

3.1.1. Na szczeblu unii bankowej

69. W Radzie grupa **AHWP** analizuje obecnie wniosek w sprawie **EDIS**, który został przedstawiony przez Komisję jako trzeci filar unii bankowej w celu poprawy odporności unii bankowej na przyszłe kryzysy finansowe poprzez zmniejszenie podatności krajowych systemów gwarancji depozytów na duże wstrząsy lokalne i na szersze systemowe efekty domina oraz poprzez zapewnienie jednolitości ochrony deponentów w unii bankowej. Prezydencja rozpoczęła prace od omówienia szczegółowych elementów wniosku Komisji w celu wskazania sensytywnych zagadnień i tematów, które mogłyby być przedmiotem dalszych dyskusji. Na podstawie tych dyskusji oraz wskazówek przekazanych przez państwa członkowskie w sprawie sensytywnych kwestii, prezydencja kontynuowała prace za pomocą bardziej szczegółowej analizy niektórych elementów wniosku, poczynając od przepisów dotyczących „końcowego etapu” (tj. końcowego etapu pełnego uwspólnienia EDIS), nie zaś od etapów pośrednich (koasekuracji i reasekuracji). Aktualny stan prac i dotychczasowe wyniki osiągnięte przez AHWP zostały odzwierciedlone w sprawozdaniu z postępu prac sporządzonym w ramach zadań prezydencji. PE planuje opracować swoje stanowisko negocjacyjne dotyczące wniosku w sprawie EDIS przed końcem 2016 r.

70. Jedno uczestniczące **państwo członkowskie** jest w trakcie transponowania **BRRD**. Gdy wszystkie uczestniczące państwa członkowskie dokonają pełnej transpozycji BRRD, państwa członkowskie przeanalizują dalsze działania i harmonogram w odniesieniu do prac nad **wspólnym mechanizmem ochronnym**.
71. **SSM** zapewnia spójne **stosowanie wysokich standardów nadzorczych** wobec wszystkich instytucji kredytowych podlegających SSM poprzez jak najlepsze wykorzystanie instrumentów przyznanych EBC. Ma to również zastosowanie do nadzoru nad **mniej istotnymi instytucjami** (LSI), w odniesieniu do których istnieje bieżący proces rutynowej współpracy między EBC a właściwymi organami krajowymi, jak również oparte na projektach inicjatywy dotyczące głównie opracowywania wspólnych standardów i metod nadzorczych w odniesieniu do LSI, aby zapewnić spójne stosowanie jednolitego zbioru przepisów dotyczących usług finansowych we wszystkich odnośnych państwach członkowskich.
72. **SSM** wskazał 122 **opcje i swobody w CRR/CRDIV**, które są obecnie przedmiotem analizy, z myślą o zapewnieniu zharmonizowanego stosowania. W odniesieniu do dużej liczby priorytetowych przepisów mających zastosowanie do istotnych instytucji Rada Prezesów EBC przyjęła 14 marca 2016 r. instrumenty prawne (rozporządzenie EBC i przewodnik), przy czym przewodnik już wszedł w życie, a rozporządzenie ma wejść w życie 1 października 2016 r. W 2016 r. został zainicjowany drugi etap mający na celu zakończenie procesu mapowania i prac politycznych nad 8 dodatkowymi opcjami i swobodami. Jeżeli zostanie to uznane za stosowne, specyfikacja dla niektórych z tych opcji i swobód w ramach tego projektu zostanie opracowana po ocenie przyszłych przypadków, co umożliwi SSM zdobycie doświadczenia w ich stosowaniu, bądź też po przyjęciu ram regulacyjnych przez EBA lub przez Komisję. Jeżeli chodzi o **mniej istotne instytucje**, EBC analizuje w 2016 r. zakres, w jakim nowe ramy dla opcji i swobód powinny mieć zastosowanie, i sposób, w jaki mogłoby to zostać wdrożone w ścisłej współpracy z właściwymi organami krajowymi. Należy jednak zauważyć, że kilka opcji i swobód ujętych w ramach regulacyjnych nie wchodzi w zakres kompetencji organu nadzoru i może być wykonywanych wyłącznie przez państwa członkowskie.

73. **SSM stale monitoruje** potrzebę podjęcia działań naprawczych w następstwie wszechstronnej oceny przeprowadzonej w 2014 r., aby zapewnić **ostrożną wycenę aktywów**, w tym aktywów wycenianych według wartości godziwej z wykorzystaniem nieobserwowalnych danych (tzw. aktywów poziomu 3 w hierarchii wartości godziwej). Dla istotnych instytucji (SI) podlegających bezpośredniemu nadzorowi EBC istnieje ocena ryzyk związanych ze znacznymi pakietami akcji obejmującymi aktywa poziomu 3 w hierarchii wartości godziwej w ramach rocznego procesu przeglądu i oceny nadzorczej (SREP) oraz monitoring uwzględniany w indywidualnych przypadkach przez wspólne zespoły nadzorcze w bieżącym nadzorze.
74. **SSM i SRB** przeanalizowały wpływ **standardów rachunkowości** z perspektywy nadzorczej i związanej z restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją. SSM otrzymał uprawnienie do nakładania na poszczególne bezpośrednio nadzorowane banki wymogu stosowania MSSF do celów ostrożnościowych i związanych ze sprawozdawczością. Pomimo tego, że SSM może skorzystać z tego uprawnienia, jeżeli uzna to za konieczne, jak dotąd tego nie uczynił. W następstwie konsultacji publicznych na temat przewodnika dotyczącego opcji i swobód, przeprowadzonych 18 maja, zostanie podjęta decyzja o tym, czy SSM nałoży taki wymóg. Jeżeli chodzi o wycenę do celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, należy zauważyć, że SRB jest zdania, iż takiej wyceny można aktualnie dokonać w kontekście różnych systemów rachunkowości, międzynarodowych standardów sprawozdawczości finansowej (MSSF) oraz krajowych ogólnie przyjętych zasad rachunkowości (GAAP). Uzgodnienia można ocenić w świetle ewentualnego nowego rozwoju wydarzeń w unii bankowej. W tym względzie należy zauważyć, że niektóre państwa członkowskie uważają, że te same reguły rachunkowości musiałyby być stosowane przez banki do celów ostrożnościowych.

3.1.2. Na szczeblu UE–28

75. **EBA** opracował regulacyjne standardy techniczne dotyczące zharmonizowanego systemu minimalnych wymogów w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych (**MREL**), w następstwie czego Komisja zaproponowała zmienić projekt regulacyjnych standardów technicznych przedstawiony 17 grudnia 2015 r. EBA odrzucił niektóre zmiany w lutym 2016 r. 23 maja 2016 r. **Komisja** przyjęła zmienione regulacyjne standardy techniczne w drodze aktu delegowanego, który jest obecnie przedmiotem analizy współprawodawców.

76. **Komisja** będzie monitorować spójne i rygorystyczne **stosowanie BRRD**, w tym **przepisów dotyczących umorzenia lub konwersji długu**. W zakresie, w jakim wykorzystywane są środki publiczne lub finansowanie z SRF, krajowych funduszy na cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub systemów gwarancji depozytów, Komisja zapewni zgodność z **unijnymi** zasadami **pomocy państwa** i zasadami pomocy z funduszu. Zasady takie zapewniają, by wykorzystanie środków publicznych lub finansowania z SRF, krajowych funduszy na cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub systemów gwarancji depozytów było zminimalizowane poprzez odpowiednie środki dotyczące podziału obciążeń, by banki korzystające z pomocy mogły odzyskać rentowność w rozsądnych ramach czasowych, a także by nie doszło do zakłóceń konkurencji na jednolitym rynku.
77. **Komisja** regularnie ocenia również poziom ulg z tytułu podatków odroczonych (**DTC**), po dokonaniu roboczych ustaleń z odpowiednimi państwami członkowskimi, w celu zmniejszenia liczby tych DTC i zapobiegania gromadzeniu kolejnych.
78. Choć kilka państw członkowskich zakwestionowało dalszą przydatność wniosku w sprawie **reformy strukturalnej banków (BSR)** w kontekście wzmocnienia unii bankowej, odnotowano też, że **Parlament Europejski** jest w trakcie ustanawiania swojego stanowiska negocjacyjnego w sprawie tego wniosku. Jako że Rada przyjęła swoje stanowisko negocjacyjne w czerwcu 2015 r., porozumienie w PE pozwoliłoby współprawodawcom rozpoczęcie negocjacji trójstronnych.
79. Na szczęblu Komitetu Ekonomiczno-Finansowego Grupa Robocza Wysokiego Szczębla ds. Regulacyjnego Traktowania Zaangażowania w Dług Państwowy (RTSE) analizuje obecnie warianty polityki w zakresie regulacyjnego traktowania **ryzyka związanego z niewypłacalnością państwa w Europie**.

3.1.3. Na szczeblu międzynarodowym

80. **Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego** dokonuje przeglądu kilku kwestii regulacyjnych związanych z bankowością, zwłaszcza standardów w zakresie wymogów kapitałowych z tytułu ryzyka kredytowego i operacyjnego, łącznie z obowiązującym regulacyjnym traktowaniem ekspozycji banków na **ryzyko związane z niewypłacalnością państwa**. Dokument konsultacyjny w tej sprawie spodziewany jest na początku **2017** r.
81. **Rada Stabilności Finansowej** włączyła temat **ryzyka naruszenia przepisów** do dwóch aspektów prac: Grupa Kontaktowa ds. Monitorowania Rekompensat koncentruje się na roli narzędzi na potrzeby rekompensat z myślą o przedstawieniu sprawozdania do sierpnia 2016 r.; zaś nowa grupa robocza w ramach Rady Stabilności Finansowej przeprowadzi wymianę dobrych praktyk w zakresie stosowania ram zarządzania, co może zaowocować zestawem narzędzi nadzorczych lub wytycznymi nadzorczymi, wymianą krajowych doświadczeń dotyczących egzekwowania oraz potencjalnie zaleceniami w sprawie wynagrodzeń. Te aspekty prac powinny zapewnić, by odpowiednie organy zostały wyposażone w adekwatne instrumenty do zajęcia się przypadkami naruszenia przepisów i powiązanymi z tym ryzykami.

3.2. Prace prowadzone przez Komisję

82. W nawiązaniu do trwających prac wymienionych powyżej oczekuje się, że Komisja zaproponuje kilka środków w krótkim i średnim terminie. Część z tych prac dotyczy UE–28 i być może nie będą one wymagały dalszych wskazówek ze strony Rady, inne zaś elementy dotyczą – na wniosek niektórych państw członkowskich – konkretnie strefy euro / unii bankowej.

83. Przed końcem **2016** r. Komisja ma zaproponować zmiany do ram ustawodawczych w celu zapewnienia dostępności wystarczających adekwatnych zobowiązań nadających się do umorzenia lub konwersji poprzez wdrożenie standardu dotyczącego całkowitej zdolności do pokrycia strat (**TLAC**) oraz poprzez dokonanie przeglądu minimalnego wymogu w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych (**MREL**), stosownie do sytuacji i z myślą o wyeliminowaniu ewentualnej braku pewności prawa. W tym względzie odnotowano, że EBA ma przedstawić wstępne sprawozdanie w lipcu, a końcowe sprawozdanie na temat wdrożenia MREL do 31 października.
84. Przed **końcem 2016** r. Komisja może zaproponować zmiany do CRR/CRDIV w ramach całościowego przeglądu, co umożliwi zajęcie się następującymi kwestiami:
- a) harmonizacją lub dalszym doprecyzowaniem **opcji i swobód**, które zostały **przyznane państwom członkowskim** tam, gdzie było to właściwe do celów funkcjonowania unii bankowej i integralności jednolitego rynku, w stosownych przypadkach. Zdaniem niektórych państw członkowskich prace te mogłyby się też przyczynić do realizacji celu w postaci poprawy **płynności i przepływów kapitałowych** w obrębie transgranicznych grup bankowych, przy jednoczesnym poszanowaniu kwestii dotyczących stabilności finansowej. W tym celu można się zająć szczególnymi przepisami CRR/CRDIV, które obecnie ograniczają przepływ kapitału wśród państw członkowskich, np. potencjalnymi przeszkodami prawnymi dla swobodnego przepływu środków finansowych między instytucjami w obrębie jednej podgrupy płynnościowej;

b) wdrożeniem i finalizacją **reform wynikających z regulacji Bazylea**, które zostały już zrealizowane lub które mają zostać zrealizowane do końca 2016 r.⁹ i które wymagałyby wdrożenia przed 1 stycznia 2018 r., w tym np.:

- wprowadzenie **wskaźnika dźwigni** (w tym względnie niektóre państwa członkowskie wezwały Komisję do ustalenia wskaźnika dźwigni na poziomie wyższym niż 3 % dla banków o znaczeniu systemowym); oraz
- wprowadzenie **wskaźnika stabilnego finansowania netto**. Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego opublikował standardy już w październiku 2014 r., z wyjątkiem traktowania instrumentów pochodnych.

85. Przed **końcem 2016 r.** Komisja ma przedstawić wniosek ustawodawczy dotyczący minimalnej harmonizacji w dziedzinie **prawa upadłościowego** w kontekście unii rynków kapitałowych, który ma przede wszystkim na celu ratowanie przedsiębiorstw objętych formalną lub pozasądową restrukturyzacją, przy jednoczesnym zwiększeniu skuteczności postępowań upadłościowych (np. wyższych stóp odzysku), z wykorzystaniem w stosownych przypadkach formalnego prawa upadłościowego.

86. W **2018 r.** Komisja ma dokonać przeglądu BRRD i SRM (koniec 2018 r.) Co do stosowności **ustaleń dotyczących zarządzania mechanizmem SRM**, Komisja oceniłaby, czy istnieje potrzeba, aby funkcje przypisane na mocy rozporządzenia SRM Jednolitej Radzie, Radzie i Komisji były sprawowane wyłącznie przez **niezależną instytucję Unii**, a jeżeli tak – czy konieczne są jakiegokolwiek zmiany w odpowiednich przepisach, w tym również na poziomie prawa pierwotnego.

⁹ W odniesieniu do środków służących zapewnieniu spójności **aktywów ważonych ryzykiem**, trzeba zauważyć, że zmiany do CRR są oczekiwane na późniejszym etapie.

87. W odniesieniu do **SSM** należy przypomnieć, że motyw 85 rozporządzenia (UE) nr 1024/2013 (SSM) mówi, że „TFUE mógłby ulec zmianie w kierunku stosowania zwykłej procedury ustawodawczej i usunięcia niektórych ograniczeń prawnych, którym obecnie podlega koncepcja jednolitego mechanizmu nadzorczego (np. [...] oraz jeszcze większego wewnętrznego **rozdzielenia decyzji** w kwestiach polityki pieniężnej i w kwestiach nadzoru)”. Nawiązując do rozporządzenia SSM, państwa członkowskie stwierdziły na nieformalnym posiedzeniu Rady Ecofin 12 kwietnia 2013 r., że są gotowe konstruktywnie pracować nad wnioskiem dotyczącym zmiany Traktatu oraz że rozporządzenie EBC należy w razie potrzeby odpowiednio dostosować, gdyby art. 127 ust. 6 TFUE lub inne stosowne postanowienia Traktatu zostały zmienione.

3.2.2. Środki podjęte przez państwa członkowskie

88. Prace prowadzone przez Komisję zwiększyłyby **dostępność danych** i poprawiły **ich jakość** z myślą o ambitnych założeniach członków **Eurogrupy** odnośnie do **reformy krajowych systemów upadłościowych**, zgodnie ze wspólnymi zasadami i spójnie z równoległymi pracami prowadzonymi przez instytucje UE w ramach planu działania Komisji na rzecz tworzenia unii rynków kapitałowych. 22 kwietnia Eurogrupa upoważniła Grupę Roboczą Eurogrupy do włączenia się w te prace **w trybie priorytetowym** i uzgodniła, że powróci do tej sprawy **jesienią 2016 r.** W zakresie, w jakim prace dotyczą unii rynków kapitałowych i państw członkowskich spoza strefy euro, temat ten należałoby również omówić na szczepku UE-28.
89. W następstwie dyskusji na forum AHWP Komisja zaproponowała, że przeprowadzi dalszą analizę **narzędzia w zakresie moratorium** oraz jego ewentualnego zharmonizowanego wprowadzenia i stosowania w całej Unii. Dalsze **przygotowawcze prace techniczne** byłyby prowadzone przez powołaną przez Komisję Grupę Ekspertów ds. Bankowości, Płatności i Ubezpieczeń w trakcie **2016 r.** Celem prac jest ocena, czy, gdzie i jak obecne ramy prawne mogłyby zostać zmienione z uwagi na silne rozbieżności, jeśli chodzi o dostępność i stosowanie (zakres, okres obowiązywania, zaangażowane organy, etap interwencji itp.) narzędzia w zakresie moratorium przez państwa członkowskie.

3.3. Dalsze środki

90. W oparciu o środki wspomniane powyżej AHWP omówiła szereg obszarów, w których nie przewiduje się wniosków ustawodawczych, ale w których **dalsze środki** mogą być **uzasadnione** w kontekście unii bankowej, jak również UE-28. Na obecnym etapie dyskusji w AHWP można rozróżnić: (i) środki, które mogłyby potencjalnie być przedmiotem działań w kontekście europejskiego systemu gwarantowania depozytów (EDIS), oraz (ii) inne środki, które wymagają dalszych wskazówek politycznych.
91. Odnotowano, że dyskusje w tym zakresie, choć w głównej mierze istotne dla unii bankowej, powinny odbywać się na poziomie UE-28 w celu zapewnienia, by unia bankowa pozostała otwarta dla wszystkich państw członkowskich, z myślą o zapewnieniu spójności z jednolitym rynkiem.

3.3.1. Kwestie, które mogłyby potencjalnie być przedmiotem działań w ramach EDIS

92. Ramy europejskiego systemu gwarantowania depozytów umożliwiłyby określenie szeregu **opcji i swobód** dla unii bankowej na podstawie dyrektywy w sprawie systemów gwarancji depozytów (DGSD), zwłaszcza w celu wyjaśnienia związku między europejskim systemem gwarantowania depozytów a krajowymi DGS, a także w celu zapewnienia równych warunków działania i sprawnego funkcjonowania europejskiego systemu gwarantowania depozytów. Jako że proponowana metoda określania opcji i swobód do celów europejskiego systemu gwarantowania depozytów niekoniecznie uniemożliwia stosowanie opcji i swobód przez państwa członkowskie lub organy krajowe w kontekście krajowym, znacząca liczba państw członkowskich poparła podejście mające na celu zapewnienie wprowadzenia odpowiednich zachęt służących wzmocnieniu równych warunków działania w ramach unii bankowej, przy jednoczesnym zapewnieniu równych warunków działania w obrębie UE-28, oraz służących zapobieganiu pokusie nadużycia w kontekście europejskiego systemu gwarantowania depozytów.

93. W stosownych przypadkach, kilka państw członkowskich zaproponowało możliwość dalszego doprecyzowania **zasad nadzoru nad mniej istotnymi instytucjami** w odniesieniu do europejskiego systemu gwarantowania depozytów. Choć inne państwa członkowskie podeszły do tej propozycji z rezerwą, zaproponowano możliwość ewentualnego wzmocnienia i zharmonizowania praktyk poprzez oceny bilansów w odniesieniu do mniej istotnych instytucji. W tym względzie zauważono, że istotne instytucje zostały poddane kompleksowej ocenie przeprowadzonej przez SSM przed wprowadzeniem pierwszego i drugiego filaru w celu wzmocnienia zaufania do europejskiego nadzoru bankowego oraz ograniczenia ryzyka, co ułatwiło ustanowienie SRF.
94. Kilka państw członkowskich wskazało, że – gdy zostanie to uznane za konieczne – środki, w tym precyzyjne **zabezpieczenia**, mogłyby zostać dookreślone w celu zniwelowania ewentualnych ryzyk związanych ze szczególnymi środkami krajowymi mającymi istotny wpływ na bilanse banków. W tym celu kilka państw członkowskich zaproponowało zmianę rozporządzenia SRM lub innych stosownych tekstów prawnych. Kilka innych państw członkowskich wyraziło zastrzeżenia do takiego podejścia bez większej klarowności co do odnośnych środków krajowych, potencjalnych ryzyk z nimi związanych oraz szczegółów ewentualnych odnośnych zabezpieczeń.

3.3.2. Środki wymagające dalszych wskazówek politycznych.

95. Jeżeli chodzi o **europejski system gwarantowania depozytów** i z myślą o ustanowieniu pełnej unii bankowej, kilka państw członkowskich zaznaczyło, że wskazówki polityczne są uzasadnione w kwestii ewentualnego kształtu (w tym trzech etapów: reasekuracji, koasekuracji i pełnego zabezpieczenia) oraz harmonogramu (i ewentualnych warunków) przyjęcia i wejścia w życie struktury takiego systemu w stosunku do pozostałych środków ograniczania ryzyka i podziału ryzyka w celu wzmocnienia unii bankowej. W tym względzie kilka państw członkowskich zwróciło się także o wskazówki polityczne w zakresie konieczności i ewentualnej treści **umowy międzyrządowej**, choć niektóre inne państwa członkowskie uważają, że dyskusje na ten temat są przedwczesne.

96. Ostatni akapit oświadczenia w sprawie unii bankowej oraz mechanizmu finansowania pomostowego dla jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które ministrowie Rady Ecofin wydali 8 grudnia 2015 r., wskazuje, że gdy tylko SRF wejdzie w życie i kiedy uczestniczące państwa członkowskie ratyfikują umowę międzyrządową i dokonają pełnej transpozycji BRRD, państwa członkowskie dokonają podsumowania ustanowienia mechanizmu finansowania pomostowego oraz rozważą dalsze działania i harmonogram w odniesieniu do prac nad **wspólnym mechanizmem ochronnym**, aby zapewnić jego pełną operacyjność najpóźniej przed końcem okresu przejściowego. Ponadto w 2016 r. państwa członkowskie poddadzą dalszej analizie środki konieczne do dalszego pogłębiania unii bankowej. Z uwagi na to, że ostatni warunek ma zostać spełniony do czerwca 2016 r., państwa członkowskie dokonają wtedy podsumowania ustanowienia mechanizmu finansowania pomostowego, a wówczas uzasadnione będą polityczne wskazówki w kwestii dalszych działań i harmonogramu w odniesieniu do prac nad wspólnym mechanizmem ochronnym. W tym względzie kilka państw członkowskich podkreśliło również, że wspólny mechanizm ochronny dla europejskiego systemu gwarantowania depozytów ma podstawowe znaczenie dla zapewnienia jednolitego poziomu zaufania do ochrony depozytów we wszystkich okolicznościach. O ile te państwa członkowskie zaznaczyły, że uzasadnione są wskazówki co do potrzeby zapewnienia, by wspólny mechanizm ochronny obejmował również europejski system gwarantowania depozytów, to inne wyraziły zdecydowany sprzeciw.

97. Działająca w ramach Komitetu Ekonomiczno-Finansowego Grupa Robocza Wysokiego Szczebla (HLWG) ds. Regulacyjnego Traktowania Zaangażowania w Dług Państwowy (RTSE) analizuje obecnie opcje polityczne, przyjmując całościowy ogląd z myślą o zajęciu się kwestią **zaangażowania banków w dług państwowy** w Europie. Opcje te powinny przyczynić się do zerwania powiązania między bankami a rządami, z uwzględnieniem potencjalnych kosztów i korzyści, szerszego wpływu na rynki finansowe, zarządzania długiem publicznym, stabilności finansowej i gospodarki realnej. Na podstawie wstępnych wyników prac HLWG kilka opcji politycznych, w tym kwestie dotyczące okresu przejściowego, omówiono również podczas nieformalnego posiedzenia Rady Ecofin w kwietniu. Wyrażono szeroką gamę poglądów na temat preferowanej lub preferowanych opcji politycznych oraz dalszych działań. Znacząca liczba państw członkowskich wyraziła opinię, że wszelkie ewentualne zmiany w UE powinny iść w parze z procesem Bazylea, na którego wyniki należałoby zatem poczekać. Kilka z tych państw członkowskich z rezerwą podeszło do tej kwestii z racji możliwych negatywnych skutków nieostrożnego przeglądu istniejących ram prawnych. W tym kontekście niektóre państwa członkowskie obawiały się szczególnie o spójność jednolitego rynku, w przypadku gdyby zmiany miały się ograniczać wyłącznie do unii bankowej lub strefy euro. Inne państwa członkowskie wskazały na ryzyko walutowe, jakie nieodłącznie niosą ze sobą opcje polityczne dla państw członkowskich spoza strefy euro, zwłaszcza w przypadku opcji dotyczących ryzyka koncentracji. Kilka innych państw członkowskich podkreśliło jednak potrzebę wzmocnienia regulacji dotyczących zaangażowania w dług państwowy. Kilka z tych państw członkowskich podkreśliło potencjalną potrzebę szczególnego traktowania, w razie konieczności, zwłaszcza jeśli Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego nie zapewni terminowej i znaczącej reformy, z uwagi na powiązane ryzyka dla stabilności finansowej oraz zwiększony poziom skutków ubocznych o wymiarze transgranicznym i podział ryzyka, który jest w szczególności nieodłącznie związany z unią bankową lub strefą euro i jej strukturą instytucjonalną. W tym względzie te państwa członkowskie zaproponowały, by jednocześnie zająć się ryzykiem kredytowym i ryzykiem koncentracji. Z uwagi na różnice w wyrażanych poglądach i z uwzględnieniem faktu, że dyskusje w Bazylejskim Komitecie Nadzoru Bankowego wciąż trwają, uzasadnione są polityczne wskazówki co do dalszych prac.

98. W trakcie posiedzenia AHWP zauważono, że kwestia **restrukturyzacji długu państwowego** nie jest obecnie szczególnie dyskutowana na szczeblu międzynarodowym i europejskim. O ile znacząca liczba państw członkowskich była zdania, że dalsze dyskusje na ten temat są zbędne i potencjalnie szkodliwe, to kilka państw członkowskich chciało uzyskać dalsze wskazówki polityczne w tej dziedzinie.

IV. PODSUMOWANIE

99. Prezydencja niderlandzka zwraca się do Rady, by przyjęła do wiadomości niniejsze sprawozdanie, z myślą o czynieniu dalszych postępów w trakcie zbliżającej się prezydencji słowackiej.
-